

KMMI - füzetek VIII.

„A VALÓ VILÁG VARÁZSAINAK MÉRNÖKE...”

HATVAN ÉVES FODOR GÉZA

SZEMELVÉNYEK, VERSEK

Ungvár - 2010

KÁRPÁTALJAI MAGYAR MŰVELŐDÉSI INTÉZET

KMMI-FÜZETEK VIII.

„A VALÓ VILÁG VARÁZSAINAK MÉRNÖKE...”

HATVAN ÉVES FODOR GÉZA

(Összeállította: Dupka György)

UNGVÁR - 2010

KMMI-FÜZETEK VIII.

SOROZATSZERKESZTŐ:

ZUBÁNICS LÁSZLÓ

ELNÖK

KÉSZÜLT A SZÜLŐFÖLD ALAP TÁMOGATÁSÁVAL

© KÁRPÁTALJAI MAGYAR MŰVELŐDÉSI INTÉZET, 2010

© FODOR GÉZA, 2010

© DUPKA GYÖRGY, 2010

Minden jog fenntartva

Kiadja:

a Kárpátaljai Magyar Művelődési intézet

90202 Beregszász, Széchenyi ú.59/B.

Telefon/fax: (03141)-4-28-14

www.kmmi.org.ua

E-mail: kmmi@swi.net.ua

Felelős kiadó: Dupka György igazgató

Szerkesztette: Zubánics László

Műszaki szerkesztő: Fuchs Andrea

Készült: Daniló S. magánvállalkozó

88000 Ungvár, Petőfi tér 34/1.

Bakos Kiss Károly

Fodor Géza köszöntése

Kerek évfordulót jegyez a Kárpátalján művelt magyar írás. Jeles alkotónkat, a legendás Forrás-stúdió prominensét, Fodor Gézát ünnepeljük. Egy pályáiv-részletet, a tanár-költőt és költőtanárt, a művészt, aki eddig megtett útja során sajátos hanghordozású költeményeivel, köteteivel érdemben gazdagította az otthonunkként tisztelt kishazánk kultúráját.

Kárpátalján a csoportos *csillagkeletkezés* korában, Kovács Vilmos szellemi anyagából a hallgatás és a behódolás fekete vákuumában sorra izzottak fel a fénylő *égitestek*. A mindenség e kis szegletén, az egyetemes magyar irodalom galaxisának gravitációs terében megjelent egy csillagkép-alakot meghatározó fénypont. Bár váltogathatjuk a nézőpontokat, perspektívákat, de bármely szögből is lássunk rá e konstellációra, ez az egyedi és semmi mással össze nem téveszthető energiaforrás akkor is látható, érzékelhető. Jeleit azóta is vesszük és dekódoljuk.

Tudjuk, ünnepeltünk nem „csak” költő, de irodalmunk és történelmünk értő ismerője és oktatója is. Hiszen e kettő világlátásában szervesen összetartozik, egymástól elválaszthatatlan fogalmak Ismeret és ihletettség. Intellektus és immanens emocionalitás. A múltuk mélye szintúgy, miként a *zölderdőtűz* izzása.

Fodor Géza a költészet titkosírásának alapos ismerője, rejtelmek tudója, gyakorlott mágus. József Attila-i értelemben is a való világ varázsainak mérnöke.

Engedtessek hát meg, hogy ez alkalommal szerkesztőségünk, generációm és a magam nevében is kimondjam:

Isten éltesse!

FODOR GÉZA

(Dercen, 1950. október 6.)

FODOR Géza (Dercen, 1950. október 6.) költő, pedagógus. Parasztcsaládban született. A nyolcosztályos általános iskolát szülőfalujában végezte el, majd 1965-től a Munkács Középiskolában tanult, 1967-ben leérettségizett. Munkácson gépgyári munkás lett. 1970-től az ungvári területi nyomdában dolgozott. 1970-ben felvételizett az Ungvári Egyetem magyar nyelv és irodalom szakára, magyar szakos hallgatója volt. 1972-ben irodalmi és politikai tevékenysége miatt kizárták az egyetemről, be kellett vonulnia a szovjet hadseregbe sorkatonai szolgálatra, 1973-tól két évig tényleges katonai szolgálatot teljesít, leszerelése után, 1976 őszétől folytatja egyetemi tanulmányait. Tanulmányai befejeztével Ungváron a Köztársasági Tervezőhivatalban dolgozott 1981-ig. Ezt követően Ungvár és Munkács környéki magyar tannyelvű iskolákban tanít: Munkácsi járás Esti Középiskola (1978– 1981), Kisgejőci Elemi Iskola (1979–1981), Nagygejőci Elemi Iskola (1979 – 1981), 1981-ben állást kapott a Munkácsi Sörgyárban, mint minőségellenőr. 1984 – 1987 között a Fornosi Általános Iskola napközis tanáraként dolgozott, majd a Derceni Középiskolában a magyar nyelvet és irodalmat tanítja. 1967-1971 között a Kovács Vilmos költő védnöksége és S. Benedek András, Zselicki József, Balla Gyula irányítása alatt működő az ungvári Forrás Stúdió egyik meghatározó alakja. A Kárpáti Igaz Szóban 1971-ben megjelent hírhedt „Elidegenedés?” című, Balla Lászlónak tulajdonított szerkesztőségi újságcikk után hetvenes években ő is hallgatásra kényszerült. A nyolcvanas években a józsefatilások vezetőivel (Balla D. Károly, Dupka György, Horváth Sándor) baráti kapcsolatba kerül és biztatásukra újra publikál a József Attila Irodalmi Stúdió Lendület című fórumában, amely a Kárpáti Igaz Szó melléklete. 1988-ban egyik alapító tagja a József Attila Alkotóközösségnek. 1992-től a Magyar Írószövetség és a Magyar Írószövetség Kárpátaljai Írócsoportjának tagja. 1993-tól a Hatodik Síp szerkesztője. 2002-től az Együtt c. irodalmi, művészeti, kulturális folyóirat szerkesztőbizottságának tagja, majd tanácsadója.

1967 óta publikál a helyi kiadványokban, valamint magyarországi és a romániai magyar folyóiratokban: Új Írás, Tiszatáj, Kortárs, 2000, Hitel, Süddeutsche Zeitung (Románia), Új Szó (Pozsony), stb. Verseiből válogatást közöl a *Kárpáti Kalendárium*, *Sugaras utakon*, 1985, *Vergődő szél*, 1990, *Évgyűrűk* - sorozat, *Nézz töretlen homlokomra - A Forrás Stúdió versantológiája* -, 1994, *Töredék hazácska*, 1994, *Verecke*, 2003, *Viszontlátás*, 2009 c. kiadvány és antológia.

Fodor Géza maga is fordított oroszról (Mihail Bulgakov: Pálinka-tó, Hatodik Síp, 1993, Tél). Több verse ukránul Jurij Skrobinec, Ivan Petrovci fordításában jelent meg. Színműírással is próbálkozott (Ketten a magasban. Dráma egy felvonásban, Kárpáti Igaz Szó, 1985. december 15. Lendület). Tanulmányokat ír

a Forrás Stúdióról (Keresztezett égboltok alatt, 1994), Kovács Vilmosról (Egy lakhatóbb világ felé, 1992), Száraz kopár hátán a sziklakőnek” címmel a kárpátaljai magyar irodalmi életéről (1998). Az Intermix Kiadó megbízásából összeállította és utószót írt Kovács Vilmos *Testamentum* c. kötetéhez, (1992), *Nézz töretlen homlokomra*, a Forrás Stúdió versantológiájához.

Elismerések: a Magyar Írószövetség Elnökének elismerését kifejező oklevél 2000, Magyar Művészetért Díj Kuratóriuma és a Hernádi Porcelángyár Manufaktúra díja 2002, 2009, az Együtt folyóirat irodalmi díja tanulmány kategóriában 2009, az UMDSZ Kovács Vilmos Irodalmi Díja 2010.

Több folyóiratban jelentek meg írások életútjáról: Napjainkban (Miskolc 1987. évi II. számában), a Kárpáti Igaz Szó (1987 októberében) és a Szabadelvű Unióban (1990). Az *Új magyar irodalmi lexikonban* (2000) M. Takács Lajos miskolci irodalomtörténész mutatta be. Írásainak szakmai elemzésével először Pál György irodalomtörténész *A magyar irodalom Kárpátalján (1945-1990)*, c. monográfiájában foglalkozott, amely 1990-ben jelent meg Nyíregyházán. Fodor Géza költői világáról mélyreható szakmai elemzést Eperjesi Penckófer János készít, többek között sorait így indítja: „ A kárpátaljai magyar irodalom megalapozói közül Fodor Géza költői világa elsősorban markáns egyediségével fogja meg az olvasókat. Titokzatos ez a költői világ, tele a belső megformálás egzotikumával, tartalmi döbbeneteivel. Itt még a legbensőségesebb otthonosság is többnyire különös kimértségben ismerhető föl. Itt még a legsajátosabb nyelvi fordulatainkat is majdnem mindig egy közismert intellektuális tudás emeli tágabb horizontra...”(*A magyar irodalom sajátos kezdeményei Kárpátalján a XX. Század második felében, Magyar Napló, Budapest, 2003.*) Társadalmi tevékenysége: Fodor Sándor kisebbségi politikus baráti köréhez tartozott. 1990. február 28-án belép a Kárpátaljai Magyar Kulturális Szövetségbe, ahol egy évig választmányi tagként is működött.. Ungváron telepedett le, második feleségével él, Maszkalik Arankával, aki az igazi Kárpáti Igaz Szó főkorektoraként vonult nyugdíjba.

Művei: *Széltükör*, versek, Ungvár, Kárpáti Igaz Szó c. lap keretein belül a József Attila Irodalmi Stúdió Könyvtára sorozatában, 1987 (október folyamán), *Erdőn, mezőn, gyertyák*, versek, Budapest-Beregszász, Intermix Kiadó, 1992, *Fenyvesek árnyékában*, versek, Hatodik Síp-Mandátum, Budapest-Beregszász, 1997., *Hamvazó hold a jávoron*, Versek, Kárpátaljai Magyar Kulturális Szövetség Kiadónál, Ungvár, 2006.

VÁLOGATÁS FODOR GÉZA VERSEIBŐL

**Munkács vára 1688. január 17-én,
(még) Zrínyi Ilona idejében**

<i>Felszalad Fellegbástyánk Szél füstölög Virrad lelkiünk</i>	<i>a veres kakas peremére zászlómagas hűlt pernyéje</i>
<i>Hanyatt hajló Sziklakő zeng Ólomszeméz Caraffa</i>	<i>megdőlt égbolt hajnalába rideg tébolyt és Saponára</i>
<i>Megbolydul Szemük fémlő Mordály villog Lángol ott</i>	<i>a vasas német vak golyóbis mellig éget a véres hó is</i>
<i>Címeres sas Komorul Lidércfényes Leng Absolon</i>	<i>árnyékától a környék gyászba várkriptánkból éj-palástja</i>
<i>Kapitányként Esküszik a Nagyasszonyunk Felmentőid</i>	<i>Radics András Pellengérre hiába vársz seregére</i>
<i>Dér lobban Téli nap hűl Láng mordul Fenyveseink</i>	<i>a fegyvereken cinkelt égre a Beszkideken felvidéke!</i>
<i>S indulnak Bécsújhelyre Sodor holmi Furulyaszó</i>	<i>a társzekerek árva hintó lebernyeget a tárogató</i>
<i>Új Belzebub Korom hull Üvölt hosszan A havasok</i>	<i>a vár kútján a holdvilágba a toportyán havasára</i>

AZ ÚT

*hajdan kék szalagként
pántlikázó ábránd*

*csobolyóhangú csermelyek mentén
kígyózó zöld ösvény amely
vígán szilajon elszántan
kanyargott le –
pedig mindenütt szinte
csupa bozótos tüskés inda
tövises gally meg szederinda*

mentem le rajta

*az útból folyó lett lassan
végtelen idő
mely ömlött a tóba*

*térdig ért már
azt hittem ez a tenger*

TULIPÁNFA

*Kihajt újra a tulipánfa
levele ága
virága szála
május vasárnap harmatára*

*Pirosa kékje nap elébe
emeli égre
hajnali fénye
selymet suhogó bodzaszélbe*

*Koronaékes lángba pendül
bokrai mögül
tündököl pördül
darázs dönögi körös-körül*

*Cinkét forogtat magosába
bódító álma
levelek tánca
virít újra a tulipánfa*

KERESZT ÉS HOLD

*Majd harmadnapra eláll a szél is
megpihenni a széttárt tenyerek között*

*ezen az öt szöggel átvert
vörösén izzó égaljai tájon
hol tövis virágzik csakazértis*

*És ég mindennél elevenebb
rózsatűzben a seb*

*És fekete zene az éjszaka
mely toborozza árnyait
hogy újra gyökeret ver a babona
s remeg az árva hit*

*A ciheres szélén zöld
mohaiban a múlt
a porba hullt, átszítált jelen
s a jövőnk
mely ezekbe fűlt*

*Emlékeink bordakosarából
most fű nő és kápolnavirág
s az ádventi szívből patakzik a rozsda*

*Vérünk a kőben elszivárog
miként az álmok taorminái –*

a kereszt mögül jön fel a hold

*Fekete egyszem éjszaka
kyklopszi vérekes rés
a megvakult meggyfák sátrai közt
nyit a levelek piszkoszöldjén
haraggal vegyült smaragdmélyen
virrasztó fénnel
– éberebben mint a kés –
kínzó félelmében*

NYÁRVÉGI VIRÁGCSENDÉLET

*A lépcsőpárkányra délután
Felkattan még a nyári nap
Rozsdavert kandeláberen
Cikláment gyújt az áhítat*

*Az ágak közt halk cinkefény
Noktürn–karátos zöld achát
Futtatja hősín flitteren
A visztáriák sugarát*

*Terrakottákkal kirakott
Teraszt szöktet el, úgy forog
Zengve a grádicsperemen
Gerániumkék tűz ragyog*

*S a gladióluszok között
Villogó, dárdás lapodák
Lampionja gyúl, fénytörött
Dáliként, mint délibáb*

*A csönd ablakos fényein
Virít lassan a benti nyár
Zsalugáternyi réseit
Sűríti már a félhomály*

ILY RÁNK VERT SORSSAL
Csoóri Sándornak

*Csak nézünk egyre a hősín égre fel
egy magasba írt haza légterébe
mely földeregő madárszívverésre
dérütötte fénnel legbenn énekel*

*hogy felfogjon lassan eszméletünkre
mert zárlatot már valamennyi átok
mint a belénk metszett országhatárok
ha átvérez a zárt éjjelek tükre*

*és ránk vert sorssal bőrünk alá vésve
körülni kezd a széltörések örvén
a kék váltóláz kettős keringése*

*s pulzárjai mint hófuvásos lángok
a fagy tüzelő fénykörébe törvén
szítanak csak elevenebb zsarátot*

*hát nézünk egyre a hősín égre fel
egy magasba írt haza légterébe
mely dérütötte madárszárnyverésre
mélységeinkből majd egykor égre kel*

AMIKOR A FEKETE HOLD KILÉP A BAKBÓL

*Amikor a Fekete Hold kilép a Bakból
Óvakodj te a Mindentlátó Vaktól
Kinek szemgödreibe más égtájak
Vijjogó, vad vércsési szálltak
S elevenen lángzó szalamandrák
Sötétlő tüzek árnyékait ajzzák*

*Ott légörvényből csavart, tengeri kürt rivall
S a vihar koronás démonaival
Tobzódik az ádáz, sátáni szólam
Veres kígyókkal tekert szóokban
És sivár kőkutak kávaszélén
Forró szél zúgat az éjszaka mélyén*

*Hol elsötétiült ösvények ostora éget
Üvegsikolyos hűltvillám-törések
Skarlátolnak még a keselyűk torkán
S mint száraz, nagy sivatagorkán
Óceánként zúdul mennydörögve
Hogy elnyelhessen mindent mindörökre*

*S ahogy Ázsia átkos tornádói bőgnek
Egyszerre minden idegen lesz tőled
Mint a csont üregén iramló higany
Kínos kékes fém-éle villan
S átcsap negatív entrópiákba
Egy tűzmadár szaggatott szárnyalása*

*Akkor – már a Fekete Bak vágat a Holdból
Nyakában súlyos, vonagló kolomp szól
Szájából lángok tört nyelvei vernek
S ott lovagol hátán a Gyermek
Jelenésként, valószerűtlenül
Fekete nap süt bordáin keresztül*

PRELÚDIUM, MINDENKORI OKTÓBEREK ELÉ

*Állva hatalmas Idők Kőfalánál
A fegyverek zászlós tüzeivel a szemekben
Dobok peregnek, szédül a bástya
És alvadt arannyal omlik el a nap*

*Ölyv irama reng a pelikános zászlón
Amint patyolatkébe roskad a dombfeletti ég
És sarkantyúkkal szított új Radetzky-marsok
Indulóit szegzi fahegybe a szél*

*Szálegyenest a rezgő jegenyék sorával
Négyszöget áll a sterilfegyelmű század
Hegyek görögnek széjjel, hogy dörög a tér
Földbe lőtt álmokat oldozva lenn a sáncban*

*Vállütötte, szuronyos puskákat ropogó tűz
Kartácsrepszek, – a szétszóró láng eleven hasítása
Lőporfüst marja a szemet, s hetediziglen a drill
Ha csendül az eget csapkodó Gott, erhalte muzsikája*

*Prelúdiumként a Mindenkori Októberek elé
A nagy orchestert ha örült szelek vezénylik
Hidegebb út visz a messzi jövőhöz, a Rendhez –
Iszap hánytorog csak, mint szédítően ínrohasztó jelen*

*De fénylik a dél is az Idő kristályrácsain
Ahogy körbejárnak a mutatók az Órán
S az országúton halad tovább az ódon fiákeres kocsi
Küllői visszapörögnek hangtalanul a ragyogásban*

FORRÁSVÍZRE VÉRCSEK SZÁLLNAK

*A völgykatlanból hogy fölfakadt
Mohos sziklák közt tört elő
A fehér tüzekkel forgatag
Iramban hánytorgó erő*

*Még pázsit-feletti halk ívet
Szivárványolt a pillanat
Mint sirálynyíl, frissen tárt vízen
Villant egy türkiz égdarab*

*S fényük áttetsző sugarán át
Csengve ütődő vízgyűrűk
Visszhangzóbb felszínekre tárták
Gyöngyöződő eszméletük*

*Támadt rögvest negatív nap
Torkán sistergő tűzkerék
És a kikiáltott dél alatt
Tükröket tört be a sötét*

*Hogy jéggé dermedtek az igék
Konokabbá vált a szótag
S a Szent Bertalan-éj holdívét
Sarlózta barbárabb korszak*

*Melynek tüzeit – az elmerülő
Ég által – hosszan megülte
A jég alá szorult levegő
Posztumuszt döbbenete*

*És sodort ránk fekete árnyat
(Bukdácsolt belé ér, folyó)
A forrásvízre vércsék szálltak
Szárnyaik alól vert a hó*

KÉSEI ŐSZ, NOVEMBER

*Kései ősz jön: november dere
az elsötétlő füvet lepve be
Hűvös szelekben már téli ág
tört kóró, idegen világ*

*Szemez a tó, hogy partkörökbe köt
míg le nem száll a füstgyötörte köd
Hol nádist úsztató vadvizek
fölé nagy éjszaka zizeg*

*S a láthatatlan felhőkön túlról
fehér krizantém hullik a holdból
Halottak napján gyertyás éjben
nyit a Mindszent, virágmécsez*

*S tükröződve a temetők felől
borostyánzöldben fagyalok, fenyők
És enciánkékes aszterek
vigyáznak minden sírhelyet*

*Kései ősz van: kavargó, sárga
elfakult ábránd roskad a sárba
S mint napra ráterített árnyék
vonaglik végsőt a tájék*

VIHAROS HOLD A JÁVORON

*Mikor ránk zúdult ez a szél
Barbár álmait sulykolva
Harapta, mint jó fejszeél
Fénylő fáinkat, derékba*

*Kövek őszi bocskorával
Felvont szája teli szennyel
Bitorol itt ősi várat
Köpve ránk: – neki ez tender*

*Szaladna fel égbe a füst
Hogy a Teremtő se bírná!
Tán maródna itt minden rüsztt –
Ami, tudjuk, buta ábránd*

*Bűn meg átok eredendők
Pedig intettek apáink
Szemünkbe dől minden erdő
Mégsem látunk el a fáig*

*Medvék bújnak tűink fokán
Vicsorognak, mégis hiszed
Tőlük kapod meg a mannád
Mézként, mint mennyei lisztet*

*Az pedig tél, zúzmarázott
Szép koporsód feldíszítve
És Krisztus, ki meg nem rázott
Csak velünk van elhítetve*

*Mondjad, hogy nem így akartad
Pajtás! Már hiába bánod
Süvít a szél végig rajtad
Jól teszi, ha megkorbácsol*

MERÜLŐ SZATURNUSZ
(A küszöb előtt)

Megkondul bennem darabos haranggal:

*Ne fogjon rajtunk ostoba erőszak
Önfeladón az elgyávult alázat –
Inkább a gleccserek porlasztó árja
Amely zuhogva hull a mélybe törve
Mintsem hitványmód jutni a tetőkre*

*Ó, hogy ebben az eszement világban
A sztárbunkóktól hangos levegőben
Hol emberhez méltó szabadság helyett
Csak az elmoslékolt szabadosság él
S vezérelt cél, hogy vesszen, ami érték*

*De ha már annyi minden elveszett is
Maradjon meg az, ami fölemelhet
Mert kell ide a józan önbecsülés
Ám sohasem az öncsalás, a vakhit
És főleg nem az idegen érdek*

(A dómba lépve)

*A templomajtó valahányszor
Rányít a nehéz tölgyfacsendre
Megrebben, újra fölpislákol
A lepkelángos gyertyák lelke*

*Fentről türkizes homály árad
Hályogos kárpiton lebegve
És tompított színekkel támad
Egyre hátrálóbb mély terekbe*

*Átszitált portamentó-ének
Világlik olykor elhalóan
Travesztiákon túli fényben
Görögkeresztre vont hajóban*

*Böjti beszédre dermedt hívek
Egy dallam elfoszló szálai
Lobolnak messzi szemeikben
A pluviálék uszályai*

*Réveteg arcú angyalok közt
Fájdul az Úrnak néma gyásza
Mint felhasított bordák fölött
A kék villámok állórácsa*

*Mintha csak mozdulatlan vihar
Fekete kréta rajza lenne
A gránittűz zord árnyaival
Vérezve baljós sejtelembe*

*Glaukonitként jégkő lángol
Fényzárolt füstként szédelegve
Nagyon távol a Bibliától
Arzénércesebb éterekbe*

*S mint egy reprodukív jelenés
Csordul a csipkebokrok vére*

*Ábrahám kezében újfent kés
Sújt vele – egész nemzetére*

*És nincsen rá intés, nincsen kéz
Mely lefogná az iszonyatot
Vesszen bár az emberi szentség
A milliókban megtagadott*

*Hóna alatt tört kőtáblákkal
Áll Isten, tengersizín tabitban
Ónszínű arcunk fénye rávall
Hasonlat melyre itt alig van*

*Nagy magasban, mit ész nem ér fel
Hordják körbe az ezüst tálcát
Holofernész véres fejével –
Ne lássuk, előbb nyelvét vágták*

*Hunyorognak csak a Plejádok
Fény gyanánt fúva hózengést le
Kővé fagyott pokoli lángot
Bíborvirágos szemfedélre*

*Elárult föld, elárvult ének
Hol sivár, pusztai szél üget
Hogy roppan be az oltárképen
A piktogrammás nátronüveg*

*Térve a rettegés honába
Megnyílik minden farkasárok
Veszett ordasok vad csordája
Marja szét máris a karámot*

*Haragját az Úr mélyre fojtja
S mielőtt még szólana bármit
Törnek szemünkben felzokogva
A szikomorfák koronái*

(A Boldogasszony)

*Nagy patrónánk száműzve régen
A törvény csak nekünk szentírás
Elhal a himnusz is egészen
Leköpve ég az országimázs*

*Belülről esték mécse lángol
S egy boltívből a fal mentében
Fölnéz magánya kőszobrából
Márványba zártan, hófehéren*

*Mária fénylő földi mása
Homlokán mint elpattant vaspánt
Törve a nemzet koronája
Átvérzik most, alkonyat gyanánt*

*Arcán fenséges szomorúság
Szívébe forró fájdalom mar
A lét örök misztériumát
zengi a kő is, száanalommal*

*Krisztus kezének intésére
Megárad fenn egy freskói kép
Gonoszok raja hull a mélybe
Száll fölfelé a jámboroké*

*Mindez csak virtuális fényben
Kívül mert minden máshogyan van –
Meginy egy mécs hirtelenképpen
A beáramló léghuzatban*

*Egyszerre minden elsötétül
Majd hihetetlen nagy fény támad
A dóm csupa izzásba szédül
Érc lobol, eleven káprázat*

*Szikrázva még a bolthajtásban
A szobor félig körbefordul
Arcán fehéres tűzzománc van
Szeme sarkán könnye kicsordul*

*A holt kő belül mintha sírna
Vérző csík fut az arcon végig
Rajta a maró szégyen pírja
Benne a mi szívünk vérzik*

(Mária, a magdalai)

*Imát hegyezve ujjaival
Egy homályos képből kilépve
És hajlik elébe cinnia
Zsoltárt búgatva szép szívére*

*Sugárzó nap van, harangszóra
Átvált a dél cinegekékbe
Kedve szikrázó aranyrózsa
Cinkét csillagzik kebelére*

*Virágvasárnap egyszer minden
Krisztus szíve is kivirágzik
Telve a kert verbénafénnyel
Fehérlőbben lobog a jácint*

*Ám az újhold ezt sose tudja
Most is amint feljön az égre
Baljósan a nagy vizet úszva
Irigy lesz Mária kedvére*

*Mosolyát hogy lassan kioltsa
Szelet zörget hideglelősen
Magát is felhőkkel bevonva
Reszketve tombol csak dühében*

*Mária arcát eső ázza
S indul vissza sírva a képbe
Igen keserű bánat fájja
Hiába hull zsoltár a szívére*